Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per LlorencP el dl., 04/11/2024 - 10:00

1Re 17,10-16
He 9,24-28
Mc 12,38-44

Estem ja arribant al final de l'any litúrgic en aquest cicle B en el que hem seguit l'evangeli de Marc. Just abans dels evangelis que tracten sobre el final dels temps, tenim una escena curiosa per la seva senzillesa. No apareixen grans gestos ni prodigis de Jesús, ni paraules grandiloqüents, ni grans discursos. Només una mirada de Jesús, i una observació dita als seus deixebles com de passada. No un discurs preparat i fet per a un gran públic, sinó una escena domèstica de Jesús amb els seus més propers: "*aquesta dona ha donat més que tots*".

A vegades pensem que són les grans coses les que tenen importància, les que criden l'atenció. I més encara: sovint creiem que per ser 'efectius' necessitem grans organitzacions o muntatges que mouen molta gent i molts recursos. I avui veiem com Jesús ens convida a canviar la nostra mirada. I ho fa no a través de grans raonaments. Simplement amb l'exemple i convidant a mirar on i com ell mira. Tothom es fixa en l'aparent generositat dels que feien grans donatius al Temple: una meravella aquesta sumptuositat dels que feien grans aportacions, quin exemple donaven! Jesús, en canvi, mira una dona que no té cap protagonisme, amb la que tampoc hi ha cap diàleg: simplement observa, entén el que passa, i la felicita sense dir-li res. No li cal a aquella dona rebre grans lloances: ella ja sap que '*la vostra recompensa serà gran al Regne dels Cels".* Ella simplement dona, senzillament, moguda per un cert impuls d'amor i de fe que es converteix en un donar '*tot el que té*'.

Potser podem aprendre nosaltres també d'aquesta senzilla observació de Jesús: on tenim posada la nostra mirada? En les aparences, en el que 'es veu', en el que fan 'els importants'? O potser podem aprendre a reconèixer en els petits gestos de cada dia, que passen desapercebuts, molt més del que sembla?

Potser podem aprendre, mirant un bosc, a veure no només els grans arbres o els grans animals, sinó aquella delicada flor que s'obre per donar el seu nèctar a les laborioses abelles, sense soroll, sense grans gestos, simplement obrint-se i sent preciosa… o les actives formigues que col·laboren i exploren el terreny per trobar aliment, i fan una autopista per les seves companyes quan en troben…

Jesús ens convida a un canvi de mirada. Fa un parell de setmanes vèiem com Jesús guaria un cec, Bartimeu, i aquest, en recobrar una nova capacitat de veure, es posà a seguir Jesús..

Això, aquest canvi de mirada, pot semblar quelcom que només té efectes subjectius i sense més recorregut. Però no és així. Un canvi de manera de veure pot decidir molt a la nostra vida i al nostre servei pastoral. Podem per exemple recordar el que deia el Papa Francesc a l'exhortació Evangelii Gaudium, parlant dels nostres projectes pastorals i de la nostra capacitat de donar fruits bons en la nostra vida. Són paraules que val la pena que recordem, gairebé de memòria:

"*De vegades ens sembla que la nostra tasca no ha aconseguit cap resultat, però la missió no és un negoci ni un projecte empresarial, no és tampoc una organització humanitària, no és un espectacle per explicar quanta gent hi va assistir gràcies a la nostra propaganda; és una cosa molt més profunda, que escapa a tota mida. Potser el Senyor pren el nostre lliurament per vessar benediccions en un altre lloc del món on nosaltres mai no anirem. L'Esperit Sant obra com vol, quan vol i on vol; nosaltres ens lliurem però sense pretendre veure resultats cridaners. Només sabem que el nostre lliurament és necessari."*

Quin canvi de mirada! Nosaltres tendim a comptar, a buscar indicadors d'èxit… i el Papa ens recorda que la nostra missió, la nostra vida, no ha de mirar-se d'aquesta manera. S'ha de mirar amb els ulls de Jesús, que veuen els moviments del cor, els que porten a una generositat més profunda i radical.

Quan va parlar als jesuïtes en la darrera Congregació General, l'any 2016, va recordar que estem convidats a treballar pels altres tant a través de les institucions i les maneres organitzades de fer servei a les persones de manera col·lectiva, com també artesanalment, buscant d'activar en cada persona, una a una, "*el lloc interior d'on li ve la força de l'Esperit que la guia, l'allibera i la renova*".

Potser l'evangeli d'avui és una invitació a fer com Jesús en la nostra vida i la nostra missió: combinar l'acció més pública, oberta, adreçada a moltes persones, amb el fet de tenir cura de cada persona, de cada situació, de viure en la quotidianitat les petites coses que tenen un valor que el Senyor avui posa en relleu: "*aquesta vídua ha donat més que tots, ha donat el que necessitava"*.

Que el Senyor ens ajudi a tenir la seva mirada, i a viure la nostra vida i la nostra missió tan institucionalment, com a través dels petits gestos, converses, processos personals aparentment lents, que poden transformar el cor de les persones.

Que així sigui.

ETIQUETES

SENZILLESA GENEROSITAT MIRADA